

hvilket følger allerede deraf, at Sygdom og Legemssvaghed er hyppigere blandt ældre end blandt yngre Personer. Det skal saaledes anføres, at 8 384 af de i 1921—26 behandlede 33 103 Sager angik Personer, der var 55—62 Aar gamle, og at ca. fire Femtedele af de paagældende 8 384 Ansøgere af Retten blev anset for Invalider i Lovens Forstand.

Det er ikke muligt at udtrykke nøjagtigt ved Tal, hvad det omtalte Ændringsforslags Gennemførelse vil betyde, men man maa dog antage, at en meget stor Del af de Invaliderenteansøgere over 55 Aar, der nu har faaet Renten, ikke vilde have faaet denne, saafremt Ændringsforslaget havde været gennemført straks ved Invalidforsikringslovens Vedtagelse. Hvis man f. Eks. blot regner med, at Halvdelen af de paagældende ikke vilde have faaet Renten, og denne Beregning maa paa Forhaand antages snarere at være for lav end for høj, vil man komme til det Resultat, at ikke som nu 6 500—7 000, men kun 3 200—3 500 af de fornævnte 8 384 Ansøgere over 55 Aar vilde have faaet Rente. Hertil kommer, at Aldersmomentet i visse Tilfælde kan spille en Rolle for Ansøgere under 55 Aar, saaledes at man ogsaa maa regne med en Nedgang for disses Vedkommende.

Det er, som sagt, ikke muligt at fremkomme med nærmere talmæssige Oplysninger, men det vil af foranstaaende fremgaa, at Ændringen set fra det offentlige Synspunkt vil medføre meget betydelig Besparelse af Udgiften til Invaliderenter, idet en stor Del af de nuværende Invaliderentydere i en højere Alder ved Ændringen vil miste Renten, resp. ikke vil kunne faa denne.

Til Belysning heraf skal man henlede Opmærksomheden paa, at den foreslaaede Formulering af § 3 i ganske særlig Grad vil faa Betydning for de gamle Renteansøgere, idet Sammenligningsgrundlaget efter Forslaget vil mindskes i Forhold til Alderens Stigning, medens Forholdet efter den nugældende og hidtil praktiserede Ordning er den, at jo højere forsikredes Alder er, jo mindre kræver man af objektivt abnormt for at tilkende Rente. Blandt de gamle Renteansøgere gør det Forhold sig meget ofte gældende, at det mindre er en enkelt eller flere foreliggende objektivt paaviselige organiske Forandringer, der nedsætter Arbejdsevnen, men derimod mere disse i Forbindelse med den Udslidthed og den almindelige Forringelse af Funktioner og Kræfter, som er karakteristisk for Personer, der Livet igennem har været henvist til legemligt, ofte strengt Arbejde. Rettens hidtil trufne Afgørelser viser, at Personer af den angivne Type hyppigt anses for under $\frac{1}{3}$ sammenlignet med en midaldrende Person, og man maa antage, at de samme Personer ikke kan siges at være under Grænsen efter den nu foreslaaede Affattelse af § 3.

Eksempelvis anføres Forholdene vedrørende en paa Landet bosiddende Kvinde paa 60 Aar, der har gaaet paa Arbejde ved Landbrug og grovere Husgerning og ikke har Uddannelse til andet Arbejde. Allerede den grovere Art af det for hende normalt tilgængelige Arbejde vil medføre, at hendes Arbejdsevne er dalende med Aarene, naar man sammenligner hende med en midaldrende Kvinde i samme Egn, og støder der Sygdom eller Legemsbeskadigelse til, vil den med Alderen følgende mere almindelige Nedsættelse af Kræfterne i mange Tilfælde faa et saadant Plus, at hun efter den nugældende Lov maa antages at være under $\frac{1}{3}$, uanset at den hos vedkommende paaviste organiske Lidelse hos en midaldrende Person neppe vilde have medført Invaliderente, medens man, naar man skal sammenligne med en anden 60-aarig, maa anse det for usandsynligt, at vedkommende ikke vil kunne udføre det Minimum, som $\frac{1}{3}$ heraf udgør.

Set fra Invalidforsikringsrettens Synspunkt vil Gennemførelsen af Ændringsforslaget betyde en ikke uvæsentlig Vanskelighed ved Sagernes Bedømmelse, idet „Sammenligningsgrundlaget“, der nu er en fast Størrelse (den midaldrende Person), vil blive en varierende Størrelse, der maaske endog ikke lader sig fastslaa med tilstrækkelig Nøjagtighed, idet Retten efter Ændringens Gennemførelse nødvendigvis skal sondre mellem f. Eks. den 54-aariges normale Arbejdsevne og den 57-aariges normale Arbejdsevne. Hertil kommer, at Retten efter sin hidtidige 5—6-aarige Praksis er naaet til en vis Sikkerhed og Ensartethed ved Bedømmelsen af „Sammenligningsgrundlaget“, og at Gennemførelsen af det fremsatte Ændringsforslag, indtil ny Praksis er indarbejdet, vil betyde, at der vil være en uheldig Usikkerhed og Uensartethed til Stede ved Afgørelserne.